

Acces la justiție pe probleme de mediu - Republica Cehă

Tämän sivun teksti on konekäännös, eikä sen laatua voida taata.

1. [Dispoziții constituționale](#)
2. [Sistemul judiciar](#)
3. [Accesul la informații](#)
4. [Accesul la justiție în participare publică](#)
5. [Accesul la justiție în caz de acțiuni sau omisiuni](#)
6. [Alte modalități de acces la justiție](#)
7. [Calitate procesuală](#)
8. [Reprezentare legală](#)
9. [Dovezi](#)
10. [Măsuri sau acțiuni în încetare](#)
11. [Costuri](#)
12. [Mecanisme de asistență financiară](#)
13. [Respectarea termenelor](#)
14. [Alte aspecte](#)
15. [În cazul străinilor](#)
16. [Cazuri transfrontaliere](#)

I. Dispoziții constituționale

Carta drepturilor fundamentale, care face parte din Constituția cehă (denumită în continuare „carta”), include dreptul de a trăi într-un mediu favorabil și un drept la informații actuale și complete cu privire la mediu la articolul 35. De asemenea, Carta acordă un drept conexe la protecția sănătății. În plus, acesta prevede că, prin exercitarea drepturilor sale ce nimeni nu poate pune în pericol sau aduce daune mediului, resurselor naturale, a biodiversității și a monumentelor culturale „dincolo de limitele prevăzute de lege”. Articolul 7 din Constituția cehă afirmă că guvernul este responsabil pentru „utilizarea atentă a resurselor naturale și de protecție a mediului”. În conformitate cu articolul 36 din Cartă, fiecare persoană are dreptul de a pune în executare drepturile sale la o instanță independentă sau, dacă legea prevede acest lucru, la un alt organism public. Orice persoană care susține că i-au fost încălcate drepturile printr-o decizie a unei autorități administrative care are dreptul să solicite unei instanțe să controleze legalitatea unei astfel de decizii, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Deciziile referitoare la drepturile și libertățile fundamentale, astfel cum sunt definite de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, nu pot fi excluse din competența instanțelor judecătorești. Cetățenii pot invoca dreptul constituțional de a trăi într-un mediu favorabil în procedurile administrative sau judiciare. Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 41 din cartă, acest drept poate fi invocat numai în domeniul de aplicare al legislației de punere în aplicare a acestor drepturi. În conformitate cu articolul 10 din Constituția cehă, acordurile internaționale, să fie aprobat de Parlament și obligatoriu pentru Republica Cehă, constituie o parte din ordinea juridică cehă și se aplică înainte de legislațiile naționale. Jurisprudența instanțelor cehe adăugă încă două premise pentru aplicarea directă a acordurilor internaționale: Acestea trebuie să fie „suficient de specifice” și „drepturi” specifice de grant către persoane private. În majoritatea hotărârilor lor, instanțele cehe au ajuns la concluzia că dispozițiile Convenției de la Aarhus nu sunt „direct aplicabile”, deoarece acestea nu sunt „suficient de precise”. Pe de altă parte, în anumite hotărâri, instanțele au subliniat faptul că legislația națională trebuie să fie interpretate în conformitate cu obligațiile internaționale care decurg din convenție.

II. Sistemul judiciar

Dreptul ceh aparține (continentală) sistem juridic de drept civil, care se întemeiază pe codificate legi adoptate de Parlament. Hotărârile judecătorești nu sunt considerate a fi un izvor de drept oficial. Cu toate acestea, jurisprudența celor mai înalte instanțe (și anume Curtea Constituțională) este adesea utilizat în scopul interpretării acestuia și este respectată de instanțele inferioare. Structura instanțelor civile și penale constă din nivelurile din 4 în Republica Cehă. Acesta conține

- instanțele districtuale,
- instanțele regionale (inclusiv Tribunalul Municipal din Praga),
- instanțele superioare și
- Curtea Supremă.

Instanțele civile protecția drepturilor private și decide materie civilă reglementată de Codul de procedură civilă. Instanțele penale pronunțe și aplicarea de sancțiuni pentru infracțiunile definite pe plan procedural, reglementate de Codul penal. Procurorul are un drept exclusiv de a demara procedura în fața Curții penale. Structura este formată din 2 de instanțe administrative în Republica Cehă. Acesta conține

- instanțele regionale (inclusiv Tribunalul Municipal din Praga) și
- Curtea Administrativă Supremă.

Instanțele administrative protecția drepturilor individuale în procedura reglementată de Codul justiției administrative. Acestea analizează deciziile autorităților administrative, inclusiv deciziile privind încălcările administrative (defectuoase).

Curtea Constituțională a Republicii Ceha este responsabil pentru protecția de constituționalitate, inclusiv de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale acordate prin Constituție, cât și cu Carta. Curtea Constituțională are competența de a anula actele cu putere de lege, în cazul în care aceasta din urmă este incompatibilă cu ordinea constituțională. Aceasta decide, de asemenea, plângeri de constituționalitate formulate împotriva deciziilor finale ale autorităților publice în toate domeniile de drept care se presupune că încalcă drepturile fundamentale și libertățile de bază. Există autorități administrative speciale care decid în probleme de mediu la nivel administrativ în Republica Cehă, de exemplu, Inspectoratul național pentru protecția mediului. Cu privire la nivel judiciar, nu există organe specializate pentru protecția mediului. Instanțele penale și civile de drept comun se ocupă de litigii și infracțiuni legate de mediu. Deciziile autorităților administrative, în ceea ce privește mediul, sunt examinate în primă instanță de serviciile din cadrul instanțelor regionale, în special în ceea ce privește sistemul judiciar administrativ în general. Hotărârile pronunțate de instanțele de contencios administrativ pot fi reexamine de Curtea Supremă Administrativă, care este o autoritate judiciară specializate în domeniul judiciar administrativ.

Există puțin spațiu pentru așa-numitul „forum shopping” în Republica Cehă, ca obiect competența, cât și competența locală a instanțelor individuale sunt stabilite prin lege. În contencios administrativ, orice tip de „forum shopping” este imposibil. În cauzele civile, partea reclamantă poate uneori să nu poată încerca influențarea proceselor de care Curtea va fi sesizată în primă instanță (și ulterior în calitate de instanță de apel) prin intermediul modul în care procesul este desemnat și argumentele prezentate. De exemplu, același caz poate fi acționată în justiție în calitate de „acțiune vecini” (în cazul în care Tribunalul ar decide în primă instanță), fie ca o „acțiune pentru a proteja personalitatea” (instanța regională ar fi prima instanță). Totuși, este întotdeauna la latitudinea instanțelor de a decide ce instanță este competentă, indiferent de titlul său din instanță. În cadrul procedurilor judiciare civile și penale, cale de atac ordinară împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță este o cale de atac. Instanțele regionale pentru căile de atac împotriva deciziilor în primă instanță de tribunale districtuale, înalte curți, hotărârile pronunțate în primă instanță de reexaminare a instanțelor regionale la o cale de atac. Cea mai importantă cale de atac extraordinară în procedurile civile și penale este un „recurs”, singurul care este decis de Curtea Supremă. Alte căi de atac extraordinare sunt acțiuni în justiție solicitând un nou proces (atât în materie civilă, cât și penală procedurilor judiciare), proces prin care se solicită să declare hotărârea ca fiind nulă (în materie civilă) și a reclamației, care poate fi depusă în cauze penale de către Ministerul Justiției sau procurorul general al Curții Supreme. Calea de atac împotriva hotărârilor pronunțate de tribunalele de primă instanță în materie administrativă urmărește să ocupe „plângeri” la Curtea Supremă Administrativă. Recursul în anulare este considerat a fi o cale de atac extraordinară, ca aceasta să nu amâne forța juridică a hotărârii pronunțate în primă instanță. Cu toate acestea, în ceea ce privește frecvența de utilizare a acestora și ținând seama de faptul că Curtea Supremă Administrativă se poate modifica decizia atacată, recursul în anulare are caracter de atac ordinar. O altă cale de atac extraordinară în anumite tipuri de proceduri judiciare administrative este un proces care solicită un nou proces.

Instanțele administrative în general numai competența de a anula deciziile administrative (putere de Casație). Cu toate acestea, există excepții de la această regulă. În momentul revizuirii deciziilor de impunere a unor sancțiuni administrative (amenzi), instanțele pot, lângă se anulează decizia, moderat, de asemenea, penalitatea cu titlu cominatoriu. În cazul în care instanța judecătorească este se anulează decizia cu privire la refuzul de informații, aceasta poate obliga organul administrativ să dezvăluie

informațiile. Din punct de vedere (legislative), nu există caracteristici specifice pentru procedurile judiciare în materie de mediu, cu excepția participative și calitatea procesuală a organizațiilor de protecție a mediului. Din punct de vedere factual, o proporție semnificativă de acțiuni în justiție inițiate de aceste organizații reprezintă o caracteristică a unei proceduri judiciare administrative în materie de mediu. Procedurile judiciare civile, în care reclamantul solicită Curții să protejeze drepturile sale au fost încălcate de intervenții pentru mediu, sunt cel mai greu din punct de vedere. Acest lucru este similar pentru infracțiunile legate de deteriorarea mediului. În continuare, „infracțiunile împotriva mediului” sunt descrise în Codul penal într-un mod care le provoacă o dificultate pentru procurori pentru a dovedi faptul că toate condițiile necesare pentru sancționarea infracțiunii erau îndeplinite.

Nu există probleme de mediu procedurile judiciare în care instanțele ar putea începe din oficiu (proprio motu). În cadrul procedurilor administrative și judiciare penale, instanțele pot acționa numai pe baza justiției sau de orice alt tip de mișcare, în niciun caz, din proprie inițiativă. Proceduri judiciare civile pot fi inițiate de instanță din oficiu în rânduri și în cazurile expres prevăzute de lege. Instanțele pot începe proprio motu de exemplu proceduri privind îngrijirea copiilor, detenția persoanei în unitate medicală, capacitatea juridică a unei persoane, declarația unei persoane moarte, moștenire, existența sau inexistența unor căsătorii, etc.

III. Accesul la informații

În cazul în care o cerere de informații despre mediu este refuzată (sau parțial refuzată), persoana care solicită informațiile, puteți ataca decizia acesteia la organismul administrativ superior. Același lucru este valabil și în cazul în care cererea de informații rămâne fără răspuns sau doar o parte din informațiile solicitate trebuie furnizate fără nicio explicație. În acest caz, legea presupune că decizia cu privire la refuzul de informații au fost emise. În cazul în care o autoritate administrativă superioară confirmă decizia cu privire la refuzul de informații, este posibil să se introducă o acțiune în instanță împotriva acestor decizii în fața instanței de contencios administrativ. În cazul în care răspunsul este considerat abuziv sau inadecvat, posibilitățile sunt doar la adresa șefului autorității competente cu o plângere pentru administrare defectuoasă sau să repete (a se preciza) cererea. Decizia cu privire la refuzul de informații trebuie să includă informații cu privire la posibilitatea de a introduce o cale de atac la organismul administrativ superior. Decizia autorității superioare, cu toate acestea, nu trebuie să includă informații cu privire la posibilitatea să o atace la instanța de contencios administrativ.

Cererea de informații despre mediu poate fi făcută verbal, în scris sau în orice altă formă disponibile din punct de vedere tehnic. Cererea trebuie să nu fi anonime și informațiile solicitate trebuie să fie evidente. Nu există alte cerințe specifice în ceea ce privește cererea. În cazul în care solicitarea este de neînțeles sau prea general, solicitantul trebuie să furnizeze material suplimentar și cererea autorității. Aceste informații sunt furnizate în termen de 30 de zile de la primirea acesteia sau de completare. Acest termen poate fi prelungit, pentru motive serioase, în maxim 60 de zile. Recursul împotriva deciziei privind refuzul de a informațiile trebuie prezentate în scris, în termen de 15 de zile de la primirea deciziei. În cazul în care decizia nu include informații cu privire la recurs, termenul pentru exercitarea căii de atac este de 90 de zile. Termenul limită pentru procesul intentat împotriva deciziei organismului superior este de 2 de luni. Avocat nu este obligatoriu în orice stadiu al procedurii, de a solicita informații și de a recurge la căi de atac împotriva refuzului

Instanțele nu au acces la informațiile a căror accesibilitate este contestată înainte de datele respective la un proces. În cazul în care autoritatea în cauză nu furnizează Curții astfel de informații din proprie inițiativă, instanța poate să oblige autoritatea să facă acest lucru.

În conformitate cu „Generalități” libertatea Information Act), instanțele pot dispune de autoritatea de a divulga informațiile solicitate. O astfel de dispoziție nu este, totuși, incluse în Legea privind dreptul de acces la informații despre mediu, care se vor aplica în mod preferențial cu privire la cererile de informații privind mediul. Prin urmare, nu este clar dacă instanțele pot dispune, de asemenea, divulgarea informațiilor privind mediul. În practică, acestea au procedat astfel în unele cazuri.

IV. Accesul la justiție în participare publică

Pentru cea mai mare parte a investițiilor au un impact asupra mediului, investitorul trebuie să primească un număr de autorizații separate. Sistemul ceh de proceduri administrative în materie de mediu (din autorizațiile de mediu) este, prin urmare, foarte fragmentată. Cele mai frecvente permisele sunt emise în conformitate cu

- Legea nr. 183/2006 Coll. Legea de consolidare (autorizație de utilizare a terenului fiind în principal „principale” sau „principal obligat” deciziei referitoare la posibilitatea de a desfășura pe durata proiectului);
- Legea nr. 114/1992 Coll., Legea privind protecția naturii,
- Legea nr. 254/2001 Coll., protecția resurselor de apă,
- Legea nr. 86/2002 Col., Legea privind protecția aerului,
- Legea nr. 76/2002 Col., Legea privind IPPC,

- Legea nr. 44/1988 Coll., Legea minelor,
- Legea nr. 258/2001 Coll., Legea privind protecția sănătății publice,
- Legea nr. 18/1997, act nucleare.

Chiar și în cazurile în care „permis integrat” este emisă în conformitate cu Legea nr. 76/2002 Coll., IPPC, aceasta integrează numai o parte din permise specifice prevăzute de actele menționate mai sus și, pe de altă parte, sunt emise în continuare separat.

Procedura EIA (reglementate de Legea nr. 100/2001 Coll., privind evaluarea impactului asupra mediului) nu este parte integrantă din autorizația de mediu (autorizare) procedurilor în sistemul juridic ceh. Acesta reprezintă un proces separat a fost finalizat prin emiterea unei declarații „EIA”. Această „declarație EIA” nu are caracterul unei autorizații obligatorii (autorizare). Este obligatorie pentru deciziile ulterioare de bază (permise), care trebuie să se reflecte (dar nu neapărat respectate) în astfel de decizii. Aceste caracteristici ale sistemului de proceduri administrative în materie de mediu influența, de asemenea, normele care reglementează posibilitatea de participare a publicului. În cadrul procedurilor individuale

- nici definiția generală a unei părți în conformitate cu Codul de procedură administrativă (pe baza principiului „afectate interesele legale”) se aplică, sau
- nu există o definiție specifică a părților (de exemplu, proprietarii de terenuri afectate în procedurile în conformitate cu Codul construcțiilor).

Pe lângă acestea, există o serie de dispoziții specifice care să permită organizațiilor de protecție a mediului să participe la procedurile administrative în materie de mediu. Din aceste dispoziții, cea mai frecvent utilizată este articolul 70 din Actul nr. 114 /1992 Coll., Legea privind protecția naturii. Prevederea din Legea EIM (articolul 23 punctul 9), potrivit căreia asociațiile de mediu care au participat activ la procedura EIM au dreptul de a acționa în calitate de părți la procedurile de autorizare ulterioare, este utilizată mai rar în practică.

În calitate de principiu general al dreptului administrativ ceh, este posibil să se introducă o cale de atac împotriva deciziilor administrative la un organism administrativ superior. Acest principiu se aplică întotdeauna cu excepția rarelor cazuri de acte care nu sunt emise în forma obișnuită a unei decizii administrative (de exemplu, „certIFICATE de inspectorii autorizați, care, în anumite condiții, pot înlocui autorizațiile de construcție). De asemenea, nu există nicio cale de atac împotriva așa-numitelor „măsurii cu caracter general”. Ca un principiu constant, calea de atac la organismul administrativ superior trebuie să fie epuizate înainte de decizia administrativă poate fi revizuită de către instanță. Deciziile administrative de primă instanță nu poate fi adusă direct în fața instanței. „nereglementată” acte față de care nu există nicio posibilitate de recurs administrativ, dar care trebuie să facă obiectul unui control jurisdicțional, în cazul în care aceștia nu pot încălca drepturile sau obligațiile unei persoane sunt o excepție. În al doilea rând, „măsurii cu caracter general” pot fi pronunțate direct de instanțe după emitere. În sfârșit, o excepție specifică este posibilitatea de a introduce un „proces în interesul public” împotriva decizie administrativă de prim grad de jurisdicție în anumite condiții definite prin lege. De asemenea, căile de atac administrative ordinare, dacă sunt disponibile, trebuie să fi fost epuizate înainte de introducerea cauzei în instanță administrativă, de asemenea, în cazurile de neglijență (illegal inacțiune) din partea autorităților administrative sau în cazul altor „intervenții” ilegale ale administrației. Căile de atac administrative extraordinare nu trebuie să fi fost epuizate înainte de introducerea cauzei în instanță.

În general, instanțele administrative reexaminează legalitatea de fond, precum și legalitatea procedurală a deciziilor administrative supuse unui proces administrativ. Încălcarea dispozițiilor procedurale privind procedura administrativă nu este un motiv pentru a se anulează decizia atacată, în cazul în care este probabil că aceasta ar putea provoca nelegalitate de fond a deciziei în cauză. Decizia Curții se bazează pe fapte care au fost, în momentul în care a fost emisă decizia administrativă. În mod normal, instanța ia materialele colectate în cadrul procedurii administrative, ca bază pentru deciziile lor. Cu toate acestea, ele sunt îndreptățite, în cazul în care părțile la procedură în instanță sugerează acest lucru, să examineze exactitatea unor astfel de materiale, se repetă sau a modifica elementele luate în calcul în cadrul procedurii administrative. Curtea trebuie să analizeze dacă autoritățile administrative nu au utilizare abuzivă depășește sfera lor de competențe discreționare. Domeniul de aplicare al de reexaminare judiciară a deciziilor administrative este în practică limitată de doctrină de încălcare a drepturilor, care constituie o bază de reglementare de calitate procesuală în procedurile judiciare și administrative care influențează, de asemenea, argumentele reclamanților individuali sunt considerate admisibile. Această recomandare se referă în special la acțiunile în justiție al organizațiilor de protecție a mediului. Aceste organizații, în funcție de particularitățile jurisprudența instanțelor ceh, o poate solicita doar o încălcare a drepturilor procedurale în cadrul procedurilor administrative, iar nu legalitatea pe fond a deciziilor administrative ca atare.

În conformitate cu Codul construcțiilor, planurile de amenajare și planurile de urbanism sunt emise sub forma așa-numitelor „măsurii cu caracter general” și există în mod special modul în care acestea pot fi contestate. „Măsurii cu caracter general” este definită prin lege ca fiind act cu caracter obligatoriu, care nu este o bucată mică nici decizia. De asemenea, unele acte în conformitate cu alte

dispoziții din legislația de mediu, de exemplu, norme pentru vizitarea parcurilor naționale în conformitate cu legea de protecție a naturii sau planurile pentru bazinele hidrografice, în conformitate cu Legea privind protecția apei sunt emise în acest formular și, prin urmare, supuse controlului jurisdicțional. În conformitate cu legea, persoane care susțin că drepturile lor fundamentale au fost încălcate prin emiterea măsurii, de natură mai generală, au calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni măsura în instanță. Curtea Supremă Administrativă a dezvoltat o jurisprudență restrictivă potrivit căreia doar dreptul real, și anume a drepturilor referitoare la proprietatea asupra unor bunuri imobile, pot fi încălcate prin emiterea unei măsuri cu caracter general (și anume planului de exploatare a terenurilor). În consecință, doar proprietarilor de terenuri afectați sunt considerate a avea calitate procesuală activă pentru a intenta o acțiune în instanță împotriva măsurilor cu caracter general. Curtea Administrativă Supremă a hotărât în mod repetat că, de asemenea, organizațiile de mediu nu are calitate procesuală activă pentru a intenta o acțiune în instanță împotriva planurile de utilizare a terenurilor (în ciuda faptului că au fost acordate calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni norme pentru vizitarea parcurilor naționale. Până la sfârșitul anului 2011, Curtea Supremă Administrativă are competența exclusivă de a revizui măsurile de natură generală, fără nicio altă cale de atac. Începând cu 2012, instanțele regionale au această competență și este posibilă depunerea unei plângeri împotriva deciziei lor. Principalele norme privind probele sunt similare cu sistemul judiciar administrativ în general:

- Instanțele reexaminează legalitatea de fond, precum și legalitatea procedurală a măsurilor cu caracter general,
- În domeniul de aplicare al argumentele prezentate în cadrul procesului și afectate de încălcare a drepturilor reclamantului,
- Instanțele au dreptul, la sugestia părților, să revizuiască sau să modifice elementele luate în calcul în cadrul procedurii de eliberare a acestei măsuri.

Audierile au loc mai frecvent în acest tip de proceduri judiciare administrative decât în celelalte.

Procedurile de evaluare a impactului asupra mediului:

Procedura de evaluare a impactului asupra mediului nu este parte integrantă din autorizația de construire (autorizare) procedurilor în sistemul juridic ceh; Autorizarea se bazează pe un proces separat, care prezintă următoarele caracteristici principale:

- procedura EIM este în totalitate deschis publicului,
- Raportul EIM (documentația) este accesibil și orice persoană are dreptul să formuleze observații în termenul stabilit,
- „declarația EIM” trebuie să existe înainte de deciziile ulterioare (permise) sunt emise, dar nu trebuie neapărat să fie respectat (singura chestiune care trebuie luată în considerare „),
- procesul este finalizat prin emiterea unei declarații „EIA”, care nu constituie o aprobare de dezvoltare permis (obligatorii), dar este considerat a fi o „expertiză” (deși aceasta este emisă de Ministerul Mediului sau autorități administrative regionale).

Prin urmare, în conformitate cu jurisprudența instanțelor ceh, nici deciziile de verificare prealabilă și de delimitare a domeniului EIA (care sunt unite în una în conformitate cu Legea EIM din Cehia), nici „pierdere” privind evaluarea impactului asupra mediului pot fi revizuite periodic de către instanțe „independent” sau „în mod direct”. În instanțele administrative supreme a hotărât, ele trebuie să fie supusă controlului jurisdicțional decât împreună cu (sau în domeniul de aplicare al) permisul sau permisele ulterioare, de exemplu cu autorizație de utilizare a terenului, autorizațiile emise în conformitate cu legea de protecție a naturii, apei Protection Act, legea minelor etc. În acest sens, este necesar să se ia în considerare autorizațiile eliberate în conformitate cu legi specifice pentru proiectul care a făcut obiectul unei EIA, ca „deciziile EIA” („autorizații de construcție” în sensul Directivei EIM). Aceste decizii pot fi revizuite de către instanțele judecătorești conform condițiilor generale de revizuire a deciziilor administrative. Calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni se acordă:

a) persoane care susțin că drepturile lor fundamentale au fost încălcate prin Decizie care „creează, modifică sau anulează, cu titlu de autoritate stabilește drepturile sau obligațiile ce le revin” și

b) alte părți la procedura administrativă pentru emiterea deciziei administrative, care susțin că drepturile lor fundamentale au fost încălcate în speță, ceea ce ar putea genera nelegalității deciziei (calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni pentru organizațiile de mediu derivă din această dispoziție)

Pe lângă faptul că, potrivit unui recent amendament la Legea EIM (adoptată în decembrie 2009), a organizațiilor de protecție a mediului care au transmis observații în procesul EIA, are calitate procesuală activă pentru a intenta o acțiune în instanță împotriva deciziei de aprobare a dezvoltării de aprobare a unui proiect, pentru care declarația EIM au fost eliberate anterior. Organizațiile de mediu au calitate procesuală activă, de asemenea, în cazurile care nu au participat la procedura administrativă de aprobare de dezvoltare. Această dispoziție specială, cu toate acestea, nu poate să introducă o acțiune în instanță în cadrul EIA și ale declarației EIA sau decizie privind delimitarea domeniului de aplicare în mod direct. De asemenea, aceasta nu a fost utilizată în practică până în prezent, organizațiile de mediu participante pot utiliza normele generale privind calitatea procesuală. Rezultă că

există mai multe „moduri” și anume pentru organizațiile de mediu, să beneficieze de calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni aprobările de dezvoltare pentru proiect care face obiectul EIM în fața Curții:

În cazul în care o organizație de protecție a mediului o formulează observații la raportul EIM (documentația) în termenele pentru consultarea publică în cadrul procedurii EIA, acesta poate fie să obțină statutul de parte în cadrul procedurii de autorizare (și, ca atare, să intenteze un proces împotriva autorizației finale) sau, în mod teoretic, dosar procesul intentat împotriva unei astfel de decizii fără a acționa, de asemenea, ca parte a procedurii administrative.

b) cu toate acestea, organizațiile de mediu să poată obține statutul de parte în procedura de aprobare a dezvoltării (indiferent dacă proiectul face obiectul unei EIA sau nu) și în conformitate cu dispozițiile altor legi; de la care articolul 70 din Legea privind protecția naturii este cea mai frecvent utilizată.

Pentru o persoană care participă la procedura de evaluare a impactului asupra mediului nu este nici necesară, nici nu acordă drepturi speciale în ceea ce privește participarea la procedurile administrative ulterioare sau a accesului la instanțele judecătorești. Pentru ambele posibilități, este necesar să fie afectați în mod direct de aprobare de dezvoltare în cadrul unor structuri drepturi (în cazul în care legea specială nu impune condiții mai stricte).

Instanțele regionale sunt Forumul să atace toate deciziile administrative, inclusiv a autorizațiilor emise în urma unei proceduri de EEM (cu posibilitatea de depunere a unei plângeri împotriva deciziei la Curtea Administrativă Supremă. Audierile nu avea loc dacă instanțele refuză acest proces ca inadmisibilă sau, în cazul în care acestea anulează autorizațiile de dezvoltare pentru greșeli procedurale sau pentru a fi insuficient justificate (de verificat). În continuare, Curtea solicită, în general, părțile, dacă sunt de acord cu soluționarea litigiului fără o audiere, în multe cazuri (probabil majoritate), părțile sunt de acord cu aceasta. Instanțele reexaminează atât legalitatea de fond și procedurală a acordurile de dezvoltare. Normele privind elementele de probă sunt aceleași ca cele administrative în general. Instanțele au dreptul, la sugestia părților, să revizuiască sau să modifice elementele luate în calcul în cadrul procedurii administrative. Împreună cu aprobarea de dezvoltare finală, legalitatea de fond și procedurală, de asemenea, din declarația EIA și/sau decizia de verificare prealabilă și de delimitare a domeniului EIA sunt revizuite. Teoretic, Curtea, la propunerea reclamantului, să verifice și materiale și constatările tehnice, pe care ulterior o declarație EIM și autorizația de dezvoltare se bazează, pentru a se asigura că nu există un conflict clar între aceste constatări și concluziile și motivele invocate de autoritățile administrative. Cu toate acestea, în practică, instanțele sunt deseori reticente în această privință, și anume în cazul proceselor de organizațiile de protecție a mediului. În cazurile de revizuire judiciară a autorizațiilor pentru proiectele care fac obiectul EIA, condițiile generale privind măsurile sau acțiunile în încetare se aplică. De exemplu, reclamantul care solicită acțiunea în încetare trebuie să dovedească faptul că

- decizia de executare ar cauza un prejudiciu „incomparabil mai grav” care ar putea fi aduse altor persoane prin acordarea de acțiuni în încetare (în comparație cu condiția ca reclamantul trebuie să dea dovadă de „prejudiciu ireparabil”, în vigoare până la sfârșitul lui 2011) și
- emiterea de acțiuni în încetare nu ar fi contrară unui interes public important.

Singura normă specială se aplică în cadrul procesului organizației de mediu, care ar fi introdusă împotriva acestei aprobări în conformitate cu dispoziția specială de la Legea EIM (fără participarea anterioară a organizației în cursul procedurii administrative). Pentru acest tip de litigiu, acțiunea în încetare (sub formă de efect suspensiv în ceea ce privește aprobarea de dezvoltare) nu sunt disponibile.

Procedurile IPPC:

Instanțele pot reexamina deciziile IPPC finală (permise integrate), eliberate în conformitate cu Legea nr. 76/2002 Coll. Legea privind prevenirea și controlul integrat al poluării, conform condițiilor generale pentru controlul jurisdicțional al actelor administrative. Calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni a deciziilor IPPC („permise integrate”) este, așadar, acordat

a) persoane care susțin că drepturile lor fundamentale au fost încălcate de decizia referitoare la IPPC care „creează, modifică sau anulează, cu titlu de autoritate stabilește drepturile sau obligațiile ce le revin” și

b) alte părți la procedura administrativă de eliberare de decizia referitoare la IPPC, care susțin că drepturile lor fundamentale au fost încălcate în speță, ceea ce ar putea genera nelegalității deciziei (calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni pentru organizațiile de mediu derivă din această dispoziție)

Organizațiile de mediu au calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni de decizia referitoare la IPPC în cazul în care întrunește condițiile prevăzute la punctul b), și anume în cazul în care era parte a procedurilor administrative (IPPC încheiată prin emiterea autorizației IPPC). Pentru a obține poziția unei părți a acestor proceduri, organizația trebuie să anunțe la structura administrativă competentă care dorește să participe la procedură în termen de 8 de zile de la publicarea informațiilor despre cererea de decizia referitoare la IPPC la aviz public. De asemenea, o organizație de protecție a mediului care au transmis

observații în procesul de evaluare a impactului asupra mediului, anterior procedurilor IPPC ar putea acționa în justiție decizia referitoare la IPPC, chiar dacă organizația nu ar participa la o astfel de procedură. Există, cu toate acestea, o jurisprudență care să ateste acest lucru. Din punct de vedere formal, nu este necesar să participe activ la etapa de consultare publică a procedurii privind IPPC, pentru a avea calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni în fața instanțelor de decizie referitoare la IPPC. În cazul în care o persoană sau o organizație de protecție a mediului îndeplinește criteriile pentru a fi considerată o parte din cadrul procedurilor administrative, se poate introduce o cale de atac administrativă împotriva deciziei IPPC și, în consecință, are calitate procesuală activă pentru a intenta o acțiune în instanță împotriva deciziei finale, chiar dacă nu este prezentă în ceea ce privește IPPC procedurii administrative. Cu toate acestea, în cazul în care partea nu este activă, este mai mic, șansele de a avea succes prin acțiunea și/sau procesul, deoarece este mai dificil pentru părți să pretindă că drepturile sale au fost încălcate în procedura și în emiterea de decizia referitoare la IPPC.

Instanțele regionale sunt forumurile de contestare a deciziilor IPPC (cu posibilitatea de depunere a unei plângeri împotriva deciziei la Curtea Administrativă Supremă. Audierile nu avea loc dacă instanțele refuză acest proces ca inadmisibil sau, în cazul în care acestea anulează autorizațiile de dezvoltare pentru greșeli procedurale sau pentru a fi insuficient justificate (de verificat). În continuare, Curtea solicită, în general, părțile, dacă sunt de acord cu soluționarea litigiului fără o audiere, în multe cazuri, părțile sunt de acord. Instanțele reexaminează legalitatea de fond, precum și legalitatea procedurală a deciziilor IPPC. Normele privind elementele de probă sunt aceleași ca cele administrative în general. Instanțele au dreptul, la sugestia părților, să revizuiască sau să modifice elementele luate în calcul în ceea ce privește IPPC procedurii administrative. Teoretic, Curtea, la propunerea reclamantului, să verifice și materiale și constatările tehnice, pe care se bazează hotărârea privind IPPC, cel puțin în măsura în care nu există un conflict clar între aceste constatări și concluziile și motivele invocate pentru decizia referitoare la IPPC. Cu toate acestea, în practică, instanțele sunt deseori reticente în această privință, și anume în cazul proceselor de organizațiile de protecție a mediului. În cazurile în care Curtea examinează deciziile IPPC, condițiile generale privind măsurile sau acțiunile în încetare se aplică. Reclamantul care solicită acțiunea în încetare trebuie să dovedească faptul că

- decizia de executare ar cauza un prejudiciu „incomparabil mai grav” care ar putea fi aduse altor persoane prin acordarea de acțiuni în încetare (până la sfârșitul anului 2011, a existat o condiție de „prejudiciu ireparabil”) și
- emiterea de acțiuni în încetare nu ar fi contrară și interes public important.

V. Accesul la justiție în caz de acțiuni sau omisiuni

Creanțele deținute împotriva persoanelor fizice sau a entităților juridice pot fi depuse direct la instanțele civile (în domeniul de aplicare al justiției civile private) în toate aspectele privind drepturile și obligațiile, inclusiv cele care se referă la protejarea dreptului constituțional pentru mediu favorabil. Cetățenii pot invoca acest drept constituțional numai în domeniul de aplicare al legislației de punere în aplicare a acestor drepturi. Aceasta înseamnă, de asemenea, că în cadrul concluziilor prezentate în fața instanțelor civile împotriva persoanelor fizice sau a entităților juridice, reclamantul să invoce și să dovedească că o taxă specială stabilită prin Legea a fost încălcată de către pârât și că drepturile reclamantului sunt încălcate de acest titlu. Cererile specifice împotriva persoanelor fizice sau a entităților juridice, privind probleme de mediu (un drept pentru mediu favorabil) includ

- „vecini” actions”, prin care reclamantul solicită Tribunalului să oblige pe pârât să pună capăt supărătoare vecini, păstrând proporțiile, „dincolo” sau „pune serios în pericol drepturile lor” (de exemplu, prin zgomot, emisii, etc.). Curtea poate doar obligarea pârâtului la oprirea activității ilegale în astfel de cazuri, fără nicio altă precizare modalitatea de realizare a acestui obiectiv.
- „măsuri pentru protejarea personalității și/sau vieții private”, prin care reclamantul solicită protecție împotriva intervențiilor ilegale pe propriul lor sferă private (personalitate), care include, de asemenea, organismul, sănătatea și calitatea mediului. Mențiunea de sănătate poate să urmărească încheierea intervențiilor ilegale în sfera privată, a rezultatelor unor astfel de intervenții, în caz de satisfacție
- acțiune monetare solicită compensații pentru daune mediului, ceea ce a cauzat, de asemenea, pierderi monetare pentru reclamant
- Prin „acțiune preventivă”, prin care reclamantul solicită Tribunalului să oblige pârâtul să ia măsuri pentru prevenirea daunelor asupra mediului natural (de exemplu).

În general, nu este posibilă prezentarea unor acțiuni împotriva persoanelor fizice sau a entităților juridice direct în fața instanței de contencios administrativ. O excepție este situația în care o persoană fizică sau juridică acționează ca un organism administrativ (de exemplu, în cazul în care un inspector autorizat eliberează certificatul, care, în anumite condiții, pot înlocui autorizația de construcție). De asemenea, nu este posibil să se depună plângeri împotriva persoanelor fizice sau a entităților juridice în mod direct în fața instanțelor penale.

În cazul în care un organism public acționează în calitate de reprezentant al statului în domeniul dreptului privat (activități comerciale etc.), același tip de cereri pot fi înaintate instanțelor civile împotriva statului, împotriva persoanelor fizice sau a entităților juridice. În domeniul judiciar, procese administrative împotriva deciziilor luate de organismele de stat (autorități administrative) în domeniul mediului înconjurător poate fi depusă, în anumite condiții. Ca regulă generală, este posibil doar să solicite Curții să anuleze decizia, cu câteva excepții (moderare a sancțiunilor administrative, ordin de divulgare de informații). În plus, o persoană care și-a epuizat măsurile administrative pentru protecția împotriva unei omisiuni ilegale (inacțiune) din partea unei autorități administrative, care încalcă drepturile sale, poate solicita instanței să dispună autoritatea administrativă „să emită o hotărâre pe fond a problemei.” Totuși, există un „decalaj semnificativ” în prezentul regulament (astfel cum a fost interpretată de instanțele administrative cehe), ceea ce duce la concluzia că nu este posibil să se solicite Curții să oblige autoritatea să înceapă procedura în sine (ex officio), în cazul în care este obligată prin lege să facă acest lucru (de exemplu, dacă este vorba despre un proiect construite sau exploatate fără a deține autorizațiile necesare). Instanța a refuzat în mod repetat înaintate de vecinii afectați în astfel de cazuri. De asemenea, nu există niciun regulament privind calitatea procesuală a organizațiilor de protecție a mediului, de a acționa în justiție autorităților administrative în cazul unei omisiuni ilegale. Ar putea fi posibil să se utilizeze un alt tip de acte administrative — așa-numitele „acțiuni împotriva intervențiilor ilegale ale autorităților administrative” — în astfel de cazuri. Regulament legislative de acest tip de acțiuni a fost modificată începând cu 2012. În conformitate cu formularea actuală, orice persoană care susține că drepturile sale au fost încălcate de intervenție ilegală, instruire sau „de punere în aplicare” de către autoritatea administrativă poate cere Curții să interzică autoritatea să continue cu intervenția, obligarea autorității să elimine rezultatele unei astfel de intervenții, sau doar să constate că este ilegală.

Există două autorități competente principale în domeniul răspunderii ecologice: Inspectoratul național pentru protecția mediului și Ministerul Mediului. Ministerul mediului exercită competențele organului administrativ central în întreg segment de protecția mediului, inclusiv a daunelor aduse mediului; Inspectoratul acceptă declarațiile și cerere de acțiuni și este împuternicită să impună măsuri de prevenire sau de reparare referitoare la daunele aduse mediului și sancțiuni. Procedura privind impunerea unor măsuri de prevenire sau de reparare în ceea ce privește daunele aduse mediului pot fi inițiată ex officio de către serviciul de inspecție sau la cerere. Cu toate acestea, o astfel de cerere poate fi introdusă numai de către persoanele afectate sau susceptibile de a fi afectate de dauna adusă mediului (cum ar fi proprietarii); organizațiile de mediu nu sunt, în general, considerate ca fiind afectate chiar dacă protecția mediului. Organizațiile de mediu și publicul larg pot transmite o observație scrisă cerând Inspecției Judiciare să inițieze procedura ex officio; Cu toate acestea, inspectoratul este cel care trebuie să decidă dacă să înceapă procedura sau nu.

Părțile la procedurile privind răspunderea pentru acțiunile privind mediul înconjurător poate înainta cauza instanțelor administrative odată ce decizia administrativă este definitivă. Aceasta înseamnă că autoritățile administrative ordinare de atac, un recurs la Ministerul mediului, trebuie să fie epuizate mai întâi. Organizațiile de mediu, deși acestea nu poate iniția procedura în sine, poate deveni parte la procedura inițiată de serviciul de inspecție din motive de Legea de protecție a naturii. În astfel de cazuri, acestea pot, de asemenea, depune o plângere împotriva deciziei de inspecție. Persoanele ale căror drepturi au fost încălcate ca urmare a deciziei administrative pot, de asemenea, să intenteze o acțiune în justiție. În cazul în care nu ar fi existat o cerere de acțiune și al Inspectoratului ar eșua, chiar să înceapă procedura ex officio, organizațiile de mediu sau oricăror alte persoane din publicul larg poate solicita Ministerului pentru introducerea unei căi de atac. Cu toate acestea, în cazul în care Ministerul însăși nu reușește să facă acest lucru, instanțele nu pot dispune autoritatea de a acționa pasivă (în vederea inițierii procedurii) și nu este posibil să puneți în aplicare răspunderea pentru mediul înconjurător prin intermediul procedurii administrative. Cu toate acestea, este posibil să puneți în aplicare răspunderea pentru mediul înconjurător prin creanțe private. Poate exista un alt tip de aplicarea răspunderii pentru mediul înconjurător, situație care se regăsește în cazul în care decizia privește măsuri de prevenire sau de reparare este emisă, dar care nu a fost respectată. În temeiul legislației cehe, în mod normal, organul administrativ care a luat o decizie de impunere a taxelor (nefinanciare, cum ar fi decizia de impunere a unor măsuri de prevenire sau de reparare în ceea ce privește daunele aduse mediului) pentru a le pune în aplicare. Pentru a se asigura că o astfel de decizie este respectată și taxele impuse sunt îndeplinite. În cazul în care decizia nu este respectată, autoritatea competentă poate impune amenzi persoana obligată sau se asigură că o altă îndeplinește sarcinile impuse pe cheltuiala persoanei obligate. În plus, o persoană împuternicită de decizia luată poate executa decizia de impunere a unor taxe nefinanciare (și anume persoane obligate ar trebui să acționeze sau să se abțină de la acțiune în numele persoanei împuternicite). Acesta din urmă ar fi aplicabilă în situații în care dauna adusă mediului ar afecta patrimoniul altcineva decât persoana răspunzătoare.

VI. Altor modalități de acces la justiție

În afară de participarea la procedurile administrative și la contestarea deciziilor instanțelor administrative, există o serie de alte căi de atac care pot fi utilizate de către ambele părți a procedurilor administrative și a publicului larg. Și anume:

- Observațiile autorităților competente cu scopul de a iniția o procedură din oficiu, inclusiv comunicări să ia măsuri împotriva pasivității Autorității subordonate,

- extraordinare (și anume, căi de atac administrative împotriva deciziilor administrative în vigoare, noua procedură (rejudecarea)),
- observațiile avocatului poporului, în materie penală sau polițienească de notificare Ministerului Public, iar observațiile la Parchet și Ombudsmanul să depună actio popularis.

Cu toate acestea, respectivele căi de atac sunt, în general, mai degrabă insuficientă. Să nu inițieze în mod oficial nicio procedură în acest sens. Rămâne la latitudinea autorităților competente să decidă dacă să înceapă procedura sau nu, furnizorul de date are numai dreptul de a fi informat cu privire la acțiunile întreprinse ca urmare a prezentării sale.

Există un ombudsman general în Republica Cehă care tratează toate cazurile în care organele administrative să acționeze sau să nu acționeze în încălcarea legislației, principiile democratice sau statul de drept, principiile bunei administrări; Aceasta acoperă, de asemenea, cauzele în materie de mediu. Ombudsmanul poate iniția o investigație ex officio. În plus, orice persoană se poate adresa Ombudsmanului cu prezentarea (condiții specifice sunt stabilite cu privire la cazurile în care Ombudsmanul poate decide să nu se ocupe de depunere, de exemplu, încălcarea este în vârstă de peste 1 de ani). Cu toate acestea, chiar și în cazul în care Ombudsmanul a ajuns la concluzia că autoritatea administrativă a încălcat legea, acesta poate doar să recomande autorității de a lua măsuri corective, fără a o impune însă. În cazul în care nu sunt respectate, Ombudsmanul poate contacta autoritatea ierarhică sau de guvern și informarea publicului larg.

Nu este posibil ca cineva să introducă o acțiune penală privată. Toate infracțiunile fac obiectul urmăririi de către stat (reprezentată de procurori), orice persoană poate, cu toate acestea, să notifice autoritățile de urmărire penală (poliție, parchete) sau în cazul în care există suspiciuni privind comiterea unei infracțiuni; Ulterior, acesta poate fi doar informat cu privire la etapele ulterioare notificării respective. Persoanele vătămate (persoanele care au suferit un prejudiciu, pierdere sau de proprietate sau de producere a vreunei alte daune morale ca urmare a săvârșit o infracțiune) au drepturi procedurale și putea să le influențeze procedura penală (de exemplu, poate depune o plângere împotriva încetării urmăririi penale).

Atât Avocatul Poporului, cât și procurorul general poate înainta „proces în interes public” împotriva oricărei decizii administrative, în cazul în care „FIND” (procurorul general) sau „dovedească” (avocatul poporului) unui interes public important în acest sens.

Principalele mecanisme de tratare a plângerilor privind acțiunile administrative necorespunzătoare, lipsa de acțiune sau omisiune administrativă, pot fi rezumate după cum urmează:

- Prezentarea Ombudsmanului
- un proces împotriva lipsei de acțiune (acesta este disponibil numai în cazurile în care procedura administrativă este în funcțiune, dar autoritatea refuză să emită o decizie)
- plângere cu privire la ofițerul de comportament inadecvat sau acțiunile organismului administrativ (cu toate acestea, o astfel de plângere sunt gestionate în principal de către aceeași autoritate care sunt reclamate — numai în cazul în care nu a fost tratată în mod corespunzător, este posibil să se adreseze organismul administrativ superior),
- În cazurile cele mai grave, de a notifica autoritățile responsabile de urmărirea penală (poliție, parchet)

Nu există alte instituții sau organisme care au competențe în asigurarea accesului la justiție în probleme de mediu, în afară de cele descrise mai sus, și anume:

- Autoritățile administrative care sunt responsabile de administrarea din punct de vedere ecologic în ceea ce privește specifice în domeniul mediului sau în domenii conexe,
- instanțele,
- Ombudsman și
- Ministerului Public.

VII. Calitate procesuală

Calitate procesuală	Procedura administrativă	Procedura judiciară
Persoane fizice	„Drepturile eventual afectate în mod direct”	încălcarea dreptului
ONG-uri	Interesul public	încălcarea a unui drept/protecție a intereselor publice (proces speciale în conformitate cu Legea EIM)
	„Drepturile eventual afectate în mod direct”	încălcarea dreptului

Alte entități juridice (inclusiv municipalitățile)		
Grupurile ad-hoc	Doar procedura de consultare EIA și planurile de utilizare a terenurilor adoptate — deschisă pentru oricine dorește să formuleze observații	Nicio posibilitate
ONG-urile străine		încălcarea dreptului
Orice alt (organizațiile patronale și camerele de comerț — procedura IPPC, procurorul general și Ombudsman — Interes public proces)	„Drepturile eventual afectate în mod direct”	încălcarea a unui drept/protecție a intereselor publice (procurorul general și Ombudsmanul)

În procedura administrativă, regula de bază pentru „permanente” (dreptul de a avea o poziție din partea), este conceptul de „drepturi sau obligații este, eventual, afectată în mod direct” de decizie. Acest concept este exprimată, în general, în articolul 27 din Actul nr. 500/2004 Coll., Codul administrativ, conform căruia, „persoanele ale căror drepturi sau obligații pot fi afectate în mod direct de decizia administrativă” sunt considerate ca părți la procedurile administrative (pe lângă persoanele care au depus cerere de autorizare („solicitanții”), persoane pe care decizia creează, elimine sau să modifice drepturile și obligațiile lor și a persoanelor care beneficiază de o poziție din parte este prevăzută printr-o lege specială). Această regulă este modificată de anumite acte sectoriale:

- pentru protecția mediului, cel mai important factor este legea nr. 183/2006 Col., Legea de consolidare. Prezentul act include definiții autonome a părților la procedurile administrative de eliberare a autorizațiilor de construcție și de utilizare a terenurilor. Potrivit acestor definiții, numai persoanele fizice și entitățile juridice ale căror drepturi de proprietate sau alte drepturi reale care pot fi afectate în mod direct de autorizația au statut de parte din procedură.
- similară este Regulamentul părților din procedurile administrative în conformitate cu Legea nr. 44/1988 Coll. Legea minelor.
- în alte proceduri, legate de mediu, reclamanta este singura persoană cu drepturile de parte. O astfel de situație există, de exemplu în ceea ce privește zgomotul „excepții” — decizii care autorizează un operator de sursă de zgomot care depășește limitele maxime pentru a continua operațiunile pentru o perioadă limitată de timp (cu posibilitate de prelungire repetate). Alte exemple în acest sens sunt autorizațiile eliberate în conformitate cu Legea nr. 18/1997 Coll., nucleare act.
- pe de altă parte, procedurile de consultare EIA (care nu se finalizează printr-o obligatoriu autorizații) și procedurile de adoptare a planurilor privind utilizarea terenurilor sunt deschise pentru orice persoană să depună observații; Acestea sunt, de asemenea, singurele proceduri în care grupurile ad hoc să participe la acestea.

Organizațiile de mediu pot obține un statut de parte în procedurile administrative în materie de mediu în funcție de o serie de fapte concrete; Legea privind protecția naturii, inclusiv Legea privind EIA, IPPC Act, legea privind protecția apei și altele. De organizații de protecție a mediului care îndeplinesc cerințele prevăzute de aceste acte are dreptul de a fi părți la toate procedurile în care interesele protejate prin aceste acte sunt influențate (și anume în procedurile în conformitate cu legea privind construcțiile). Aceasta este confirmată de jurisprudență, că motivul pentru care această posibilitate este că ar trebui să fie posibil ca organizațiile să promoveze interesul public privind protecția mediului și a componentelor sale specifice în poziția de parte. Cu toate acestea, nici organizațiile de protecție a mediului pot deveni părți în cazurile în care legea prevede în mod explicit că reclamanta este singura parte la procedură.

Municipalitățile au dreptul de a fi parte procedurilor administrative în funcție de aceleași principii ca alte entități juridice (pe baza conceptului „drepturile eventual afectate în mod direct”). În ceea ce privește IPPC, organizațiile patronale și camerele de comerț să poată obține statutul de parte în condiții similare ca organizațiile de mediu; Cu toate acestea, ele sunt considerate de a-și apăra interesele și interesele membrilor lor. La nivelul procedurilor judiciare, o situație care predomină conceptul referitor la calitatea procesuală activă pentru toate categoriile de subiecte noțiunea de încălcare a unui drept. Dispoziții generale privind calitatea procesuală pentru sistemul judiciar administrativ (articolul 65 din Legea nr. 150/2002 Coll., Codul judiciar administrativ), afirmă că calitatea procesuală activă pentru a intenta o acțiune în instanță împotriva deciziilor administrative este acordat

- persoane care susțin că drepturile lor fundamentale au fost încălcate prin Decizie care „creează, modifică sau anulează, cu titlu de autoritate stabilește drepturile sau obligațiile ce le revin” și

b) alte părți la procedura administrativă pentru emiterea deciziei administrative, care susțin că drepturile lor fundamentale au fost încălcate în speță, ceea ce ar putea genera nelegalității deciziei (calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni pentru organizațiile de mediu derivă din această dispoziție).

În majoritatea cazurilor, calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni în procedura judiciară este strâns legată de statutul de parte într-o procedură administrativă corespunzătoare. Prin urmare, cu excepția puține posibilități așa-numitelor „acțiuni de interes public”, nu există o reglementare specială pentru calitatea procesuală pentru un anumit domeniu juridic sau actorii de pe piață. În același timp, domeniul de aplicare a subiecților cu picioare în zona respectivă este puternic influențată de domeniul de aplicare al părților din procedurile administrative relevante. De exemplu, numai „vecinii” (persoane ale căror drepturi de proprietate sunt afectate) sunt părți la proceduri administrative în conformitate cu legea privind construcțiile (lângă investitor, locală și, eventual, ONG-uri), numai aceste persoane pot avea, de asemenea, calitate procesuală activă pentru a introduce acțiuni o decizie finală emise în conformitate cu legea privind construcțiile. În cazul în care solicitantul este singura parte în procedura administrativă, este, de asemenea, numai solicitantul care are calitate procesuală activă pentru a intenta o acțiune în instanță împotriva deciziei în fața instanței. Organizațiile de mediu, în funcție de particularitățile jurisprudenței instanțelor cehe, o poate solicita doar o încălcare a drepturilor procedurale în cadrul procedurilor administrative, iar nu legalitatea pe fond a deciziilor administrative ca atare. Aceasta este consecința unei aplicări stricte a noțiunii de încălcare a unui drept în justiție; În ciuda motivul participării acestora în cadrul procedurii administrative este protecția interesului public, aceasta înseamnă că organizațiile pot solicita instanței să verifice următoarele elemente:

- Dacă s-ar putea vedea toate documentele legate de autorizația de mediu,
- Dacă ar avea suficient timp la dispoziție pentru a-l analiza și exprimarea opiniilor acestora,
- În cazul în care au fost invitate la audierea publică etc.

Cu toate acestea, dacă doctrina este de strictă interpretare, acestea nu pot pretinde că decizia încalcă cerințele legislației de mediu (de exemplu, limite de emisii sau dispoziții care să interzică anumite activități în zonele protejate), întrucât aceasta nu este legată de niciunul dintre „drepturi individuale”. Această abordare este susținută de jurisprudența Curții Constituționale, conform căruia entitățile juridice, inclusiv organizații ecologiste, nu pot pretinde un drept pentru un mediu favorabil, deoarece ea poate „în mod evident” fac parte numai la persoane fizice. Pe de altă parte, există, de asemenea, o serie de decizii în care instanțele au, de facto, „semnificativ” a abordat obiecțiunile de către ONG-uri.

Nu există o *actio popularis* (în sensul unei persoane desemnate să acționeze în instanță un anumit tip de decizii) în orice alt domeniu al justiției în Republica Cehă. Codul judiciar administrativ conține o prevedere potrivit căreia un „proces în interes public” pot fi depuse de

- Procurorul general
- Avocatul Poporului
- altă autoritate publică împuternicită să facă acest lucru printr-o lege specială
- o persoană îndreptățită să procedeze astfel în mod explicit printr-o lege specială

Procurorul general, precum și a Ombudsmanului pot depune cererea de „proces în interes public” împotriva oricărei decizii administrative, în cazul în care „FIND” (procurorul general) sau „dovedească” (avocatul poporului) unui interes public important în acest sens. Nu există niciun act legislativ care conferă dreptul de a iniția în instanță un proces în interes public sau orice alt tip de proces administrativ, față de orice altă autoritate publică. Ca și pentru alte persoane, singurul tip de candidatură la un „proces în interesul public”, existentă în dreptul ceh (din decembrie 2009) este cuprinsă în Legea EIM. În conformitate cu articolul 23 alineatul 10 din această lege, organizații de mediu sau municipalități, care au transmis observații în procesul EIA, are calitate procesuală activă pentru a intenta o acțiune în instanță împotriva autorizației de aprobare a unui proiect, pentru care declarația EIA relevante au fost eliberate. În cazul în care aleg să intenteze un proces în conformitate cu această dispoziție, nu este necesar ca acestea să participe la procedura administrativă de autorizare în calitate de părți. În principiu, noțiunea de încălcare a unui drept nu se aplică, de asemenea, în acest caz, precum și asociațiile de mediu ar trebui fără îndoială au, de asemenea, dreptul de a contesta legalitatea pe fond a deciziei atacate. Pe de altă parte, în cazul în care acest tip de acțiune, să fie depusă de furnizare nu vor fi disponibile. În practică, încă nu există un încercă să profite de această ocazie.

Până în prezent, organizațiile pentru protecția mediului au cel mai frecvent utilizat această dispoziție din Legea privind protecția naturii și, numai în al doilea și al treilea respectivele opțiuni, dispozițiile actelor referitoare la EIA și IPPC. Astfel cum s-a descris mai sus, există mai multe „moduri”, și anume pentru organizațiile de protecție a mediului, cum să devină parte la procedura administrativă și, prin intermediul acestuia (indirect) pentru a obține, de asemenea, calitate procesuală activă pentru a intenta o acțiune în instanță împotriva deciziilor administrative în materie de mediu în fața instanțelor judecătorești. Persoanele fizice își

întemeiază în cea mai mare parte pe picior de la poziția „în mod direct” (învecinate cu privire la deciziile emise în conformitate cu legea privind construcțiile) sau „persoană ale cărei drepturi și taxe sunt eventual afectate în mod direct” în ceea ce privește cea mai mare parte a altor decizii.

VIII. Reprezentare legală

Reprezentare juridică de către un avocat este obligatorie în procedurile judiciare la Curtea Supremă Administrativă, Curtea Supremă și Curtea Constituțională, indiferent de natura cauzei, inclusiv cauzele în materie de mediu. Persoanele fizice care au educație juridică cu educația corespunzătoare necesare pentru a deveni un avocat sau persoane juridice ale căror angajat sau membru dispune de această educație nu trebuie să fie, din punct de vedere juridic, reprezentat de un alt avocat decât la Curtea Constituțională. Înainte de alte instanțe, la consiliere juridică privind (reprezentarea în) nu este obligatorie. Oricine poate alege să fie reprezentat din punct de vedere juridic de către procuror sau de orice altă persoană capabilă de acte juridice. Prin urmare, este posibil, de asemenea, ca organizațiile neguvernamentale să reprezinte părțile în cauzele în materie de mediu. Cu toate acestea, instanțele pot interzice reprezentantul reprezentând în cauză pe care o reprezintă în diferite cazuri în mod repetat (aceasta se referă numai la procedurile judiciare, administrative). Există mai multe centre de consiliere juridică a organizațiilor de mediu neguvernamentale din Republica Cehă. Aceste centre furnizează gratuit asistență juridică în favoarea oricărei alte persoane care îi abordează în probleme de mediu. În general, ele oferă clienților lor explicație a dispozițiilor legale privind solicitarea lor, să propună soluții, să comenteze observațiile lor sau recomandări ale procedurilor judiciare. Baroul ceh publică și actualizează lista tuturor avocaților specializați pe internet, inclusiv specializarea acestora. Cu toate acestea, nu există mulți dintre cei care se concentrează pe legislația de mediu.

IX. Dovezi

Chestiuni administrative în materie de mediu, marea majoritate a cazurilor sunt stabilite doar pe baza dosarelor administrative și, eventual, alte documente oficiale. Fiecare dintre părți poate, cu toate acestea, să introducă elemente de probă pentru a susține un proces. În cauzele civile este absolut necesar să aducă suficiente dovezi pentru a susține un proces. În general, este vorba despre reclamant care îi revine sarcina probei; fie acesta dovedește că afirmațiile sale sunt justificate sau își pierde cauza. Probele sunt evaluate de Curte în conformitate cu principiul de evaluare independentă a tuturor probelor. Curtea nu are obligații în temeiul niciunui regulament informațiile pe care ar trebui să se bucure de prioritate sau de plauzibilitate mai mari etc.; este de competența Curții să evalueze cu atenție toate elementele de probă. În decizia pe fond, instanța trebuie să bine motiv elementele de probă care stau la baza deciziei sale, elementele care ar fi fost luate în considerare, care a beneficiat de prioritate și de ce. În caz contrar, decizia ar putea fi anulată de către instanța superioară. Toate părțile ar putea introduce elemente de probă în sprijinul afirmațiilor lor. Cu toate acestea, Curtea nu trebuie să reflecte toate propunerile. Într-un astfel de caz, în decizia pe fond, instanța trebuie să motivele pentru care elementele de probă nu au fost efectuate. Nu este de competența instanțelor de a furniza dovezi; În general, instanțele doar solicita avize ale experților, dacă acest lucru este necesar pentru a pronunța pe fond. Cu toate acestea, este posibil ca Curtea să indice cu una dintre părți că, deoarece pare să nu fie în măsură să suporte sarcina probei, aceasta ar trebui să prezinte unele dovezi suplimentare, sau este probabil să piardă acest proces. În plus, la cererea uneia dintre părți, instanța poate solicita dovezi din partea celeilalte părți sau chiar persoane terțe. Părțile pot adopta avize ale experților care au aceeași greutate și caracterul plauzibil ca avizul experților au fost solicitate de către Curte. Părțile pot alege expert din lista oficială de experți, să solicite reclamantului să prezinte avizul și să plătească pentru serviciile sale. În cazul în care fiecare parte introduce propria expertiză și acestea sunt contradictorii, instanța solicită avizul unui alt expert. În mod oficial, avizele experților nu sunt obligatorii pentru judecători. Cu toate acestea, în marea majoritate a cazurilor, instanța va respecta acestora. În cazul în care există dubii privind corectitudinea sau calitatea expertize, Curtea solicită un alt expert care să revizuiască ultimele expertize.

X. Măsurile sau acțiunile în încetare

Introducerea unei căi de atac la organismul administrativ superior are un efect suspensiv. Numai în cazuri rare și, în general, nu în probleme de mediu, calea de atac nu are un efect suspensiv și poate fi executată în prealabil. Depunerea unei acțiuni în justiție împotriva unei decizii a unei autorități administrative care, în general, nu au un efect suspensiv. Curtea poate, cu toate acestea, să autorizeze, în conformitate cu articolul 73 alineatul 2 din Codul justiției administrative la cererea solicitantului, dar numai în următoarele condiții

- decizia de executare ar cauza reclamantului un prejudiciu „incomparabil mai grav” decât cele care ar putea fi aduse altor persoane prin acordarea de acțiuni în încetare
- emiterea de acțiuni în încetare nu ar fi contrară unui interes public important.

Odată ce organismul administrativ superior aprobă decizia, acesta poate fi executat indiferent acțiunea în justiție intentată împotriva sa. Numai la momentul la care instanța acordă un efect suspensiv în cadrul procesului sau emite un ordin judecătoresc preliminar, o persoană împuternicită de decizie trebuie să oprească executarea acestuia. În afară de a conferi un efect suspensiv

În litigiul, instanțele administrative pot, de asemenea, să emită un ordin judecătoresc preliminar în baza articolului 38 din Codul judiciar, în cazul administrative este necesară o soluție provizorie a relației dintre părți. Trebuie să existe o amenințare cu un prejudiciu, „grave” și nu este necesar ca acestea să fie reclamantul personal care este sub această amenințare. Curtea poate dispune părților aflate în litigiu sau chiar de a treia persoană, să facă ceva, să se abțină de la ceva sau ceva. Cu toate acestea, este foarte neobișnuit ca instanțele administrative să emită o hotărâre preliminară de suspendare. În cauzele civile, acest lucru se întâmplă mult mai rar. În procedurile judiciare civile, instanța poate, la cererea unei părți, să impună măsuri sau acțiuni în încetare „în cazul în care este necesar să se modifice condițiile de părți sau în cazul în care există riscul ca executarea deciziei judecătorești (ulterioare) ar putea fi amenințată” (articolul 74 din Codul judiciar civil). Instanța poate dispune măsuri sau acțiuni în încetare în scopul de a interzice manipularea obiectelor, acte cu putere de lege, sau anumite tranzacții.

În cauzele administrative, nu există nicio limită de timp în care cererea pentru un efect suspensiv sau un ordin judecătoresc preliminar trebuie să fie depuse după expirarea termenului pentru a intentat proces să fie respectată. În cauzele civile, există posibilitatea de a solicita și de a înainta primul ordin judecătoresc preliminar de întâmpinare pentru o anumită perioadă după aceea. În chestiuni administrative, nu se poate face recurs la Curtea Supremă împotriva deciziilor provizorii care sunt, de asemenea, decizia privind efectul suspensiv sau un ordin judecătoresc preliminar. Curtea își poate revizui decizia privind efectul suspensiv sau un ordin judecătoresc preliminar în orice moment și, prin urmare, este posibil să se depună o cerere pentru o astfel de reexaminare. În cauzele civile, întotdeauna posibilitatea de a face recurs la decizia de ordin judecătoresc preliminar la Curtea superioară; Cu toate acestea, recursul nu are efect suspensiv.

XI. Costuri

În general, costurile nu sunt legate de participarea la procedurile administrative în materie de mediu; numai faza judiciară este încărcat. Există costuri legate în mod direct cu acțiunile reclamantei către instanțe, și anume:

- taxă să inițieze proceduri judiciare
- Taxă pentru o cale de atac sau plângeri,
- Taxă pentru o cerere de efect sau ordin suspensiv de scutire.

Toate aceste taxe trebuie să fie plătite de solicitant/recurentă. În plus, există costuri de persoane diferite de instanțe precum martori, experți, interpreți etc., precum și cheltuielile legate de părți la procedura în sine.

Taxe judiciare pentru anumite tipuri de litigii administrative se bazează pe o rată forfetară, indiferent de valoarea litigiului. O taxă pentru un proces de reexaminare a unei decizii administrative este de 3000 CZK (aproximativ 125 EUR); Aceeași taxă se aplică unei plângeri. Taxă pentru o acțiune în justiție împotriva unui plan de exploatare a terenului este de 5000 CZK (aproximativ 200 EUR). În cazul în care despăgubirea este solicitată în fața instanței civile, cum ar fi cererile de despăgubiri legate de poluarea mediului sau o degradare, sistemul de stabilire a cuantumului taxelor este, în general, pe baza valorii cauzei. Acest principiu se aplică atunci când solicitarea este de natură pecuniară; Există norme specifice pentru stabilirea taxelor în litigii care implică cele nepecuniare. Taxă pentru unei plângeri este de 5000 CZK (aproximativ 200 EUR). Taxa pentru calea de atac în cauzele civile este aceeași ca pentru procesul în același caz. Expertizei poate varia; costurile pot fi de la 100 la 4500. Cu toate acestea, vasta majoritate a administrative sunt decise pe baza dosarelor administrative și, eventual, alte documente oficiale. Pe de altă parte, în cauzele civile este necesar să aducă suficiente dovezi pentru a susține acest proces, prin urmare, avizele experților sunt adesea necesară. De exemplu, în cazul în care aceștia solicită instanțelor judecătorești de a ordona proprietarii drumurilor, să ia măsuri de reducere a zgomotului produs de traficul și depășește limitele de zgomot, costurile expertizei (evaluare) poate varia între 1900 și 4200. Teoretic, în alte cazuri, precum cazurile care vizează poluarea chimică a terenurilor, costurile de expertiză poate fi mult mai mare.

Onorariile avocaților pot varia, de asemenea, separat. De obicei, există un tarif orar care este convenit cu clientul și poate varia de la 20 EUR la 200; Cu toate acestea, există și alte posibilități de a stabili taxe precum taxe pentru reprezentare completă sau taxe calculate pe baza tarifelor obligatorii din punct de vedere juridic ale avocaților (hotărâre). Începând cu 1 septembrie 2011, o taxă de 1000 CZK (aproximativ 40 EUR) a fost pusă în aplicare ca o cerere de măsuri provizorii în cauzele administrative (care a fost liber și gratuit până în prezent); Cu toate acestea, nicio cautiune pentru a acoperi orice compensație este necesară. Pe de altă parte, în materie civilă, persoana care solicită unei instanțe competente să impună o acțiune în încetare este obligat să plătească un depozit de 10000 CZK (aproximativ 360 EUR) pentru a acoperi orice compensare pentru pagube sau alte prejudicii care ar putea fi cauzate de acțiunea în încetare; o taxă de 1000 CZK (aproximativ 40 EUR) este obligatorie, de asemenea.

Se aplică principiul „perdantul plătește” ca regulă generală: partea căzută în pretenții este obligată să plătească cheltuielile părții care are câștig de cauză, precum și costul avizelor experților și mărturii. Acesta din urmă este, cu toate acestea, rare judecătorești administrative, deoarece instanțele sunt în mare parte își bazează deciziile privind dosarele administrative și dovezile colectate la acesta. În plus, există o jurisprudență a instanțelor administrative, că costurile de reprezentare în justiție nu reprezintă costuri

eligibile de către autoritatea administrativă, deoarece acestea au propriile angajați — avocații, care pot reprezenta în cadrul litigiului. De asemenea, în circumstanțe speciale (depinde de luarea în considerare a Curții), Curtea poate decide că fiecare parte trebuie să suporte propriile cheltuieli de judecată.

XII. Mecanisme de asistență financiară

Instanțele administrative, atât în materie civilă, cât și judiciar, poate reduce cheltuielile de judecată pentru a acorda scutirea de taxele judiciare atunci când solicitantul demonstrează necesitatea derogării. Această posibilitate este aplicabilă la toate instanțele, inclusiv căile de atac. Instanțele administrative acordă o derogare parțială a taxelor în cazul în care solicitantul dovedește că acesta nu dispune de fonduri pentru a plăti taxa în întregime; renunțarea integrală a taxei pot fi acordate numai în condiții speciale. Judecătorii civili pot acorda scutire totală sau parțială de taxele judiciare în cazul în care solicitantul demonstrează lipsa de fonduri și acțiunea în sine nu este arbitrară sau atunci când această acțiune este aproape cu siguranță fără o șansă de succes.

Jurisprudența în cauzele în materie de mediu specificate mai în detaliu această regulă în așa fel încât un ONG nu pot fi acordate derogări în mod repetat; În cazul în care un ONG dorește să protejeze mediul în instanță, aceasta trebuie să contribuie cu surse de bază și să „nu le transferă statului”. Judecătorii civili pot acorda scutire totală sau parțială de taxele judiciare în cazul în care solicitantul demonstrează lipsa de fonduri și acțiunea în sine nu este arbitrară sau atunci când această acțiune este aproape cu siguranță fără o șansă de succes. De asemenea, în circumstanțe speciale (depinde de luarea în considerare a Curții), Curtea poate decide că fiecare parte trebuie să suporte propriile cheltuieli de judecată. În ceea ce privește alte posibilități de asistență financiară, este posibil ca o parte la litigiu judiciar să solicite Curții să îl numește un reprezentant legal și, în același timp, pentru a elibera această parte de obligația de a plăti pentru asistența juridică (integral sau parțial). Condițiile sunt aceleași pentru derogări, privind taxele de procedură; situația financiară a solicitantului este luată în considerare. În plus, este, de asemenea, posibil să se solicite Baroul ceh pentru numirea unui avocat pentru a oferi o asistență juridică gratuită (în mod normal, numai pentru un singur act sau puține acte, nu pentru reprezentare completă). Această condiție este, în afară de situația financiară, care, dintr-un motiv sau altul, posibilitatea, menționată anterior, privind numirea unui reprezentant de către instanță, nu au putut fi utilizate. Acest sistem a Czech Bar poate, teoretic, să fie utilizată încă din etapa procedurii administrative. Rezultă că este imposibil ca o parte să își aleagă propriul avocat și apoi să solicite Curții pentru renunțarea la costurile de reprezentare în justiție. În mod oficial, renunțarea la aceste costuri sunt întotdeauna legate de numirea unui reprezentant de către instanță (sau de asociația profesională a avocaților).

De regulă, numai avocații pot oferi asistență judiciară ca un serviciu remunerat și, de asemenea, numai un avocat poate fi numit un reprezentant la o parte care solicită asistența judiciară gratuită. Pe de altă parte, este posibil ca o persoană, alta decât un avocat reprezintă o parte în fața unei instanțe de judecată sau organelor administrative. În practică, ONG-urile oferă adesea asistență juridică gratuită (ca bază centrele de consiliere) în domeniile lor de specializare, precum și, uneori, reprezentarea părților în fața instanțelor judecătorești. Asistența judiciară este utilizată relativ frecvent în cauzele privind problemele de mediu și frecvența pare să crească în mod constant. Există cabinete de avocatură care furnizează asistență judiciară pro bono; Cu toate acestea, multe dintre ele nu sunt specializate în probleme de mediu. Aproximativ 30 de avocați și firme de avocatură sunt implicați în proiect al organizației neguvernamentale numite Alianța pro bono denumit „pro bono Centrum” care se specializează în asigurarea de asistență judiciară pro bono. Acest ajutor este oferit clienților ONG-urilor în probleme de mediu și a organizațiilor non-profit în domenii cum ar fi legislația muncii, taxe sau alte probleme juridice cu privire la funcțiile non-profit.

În general, drept mai degrabă au contestat abordări în ceea ce privește clinici juridice în cauză. Există un termen de clinici juridice de Facultatea de Drept a Universității din Palacky din Olomouc funcționează ca un centru de consiliere pentru persoanele care nu dispune de fonduri pentru a plăti serviciile unui avocat. În plus, a existat un proiect de clinici juridice conduse de ELSA (autoritățile locale europene Students' Association) Praga în condiții similare (lipsa de fonduri). Cu toate acestea, cea mai mare parte a agendei lor civile, nu tratează probleme de mediu. Există mai multe centre de consiliere juridică a organizațiilor de mediu neguvernamentale din Republica Cehă. Aceste centre furnizează gratuit asistență juridică în favoarea oricărei alte persoane care îi abordează în problemele de mediu; În general, ele oferă clienților lor explicație a dispozițiilor legale privind solicitarea lor, să propună soluții, să comenteze observațiile lor sau recomandări ale procedurilor judiciare.

XIII. Respectarea termenelor

În general, autoritățile administrative au obligația de a emite decizii administrative în termen de 30 de zile, cu posibilitatea de a prelungi, până la 60 de zile. În cazul în care autoritatea administrativă nu respectă termenele stabilite, este posibil să se depună o cerere pe superiorul pe acesta să ia măsuri împotriva pasivității Autorității subordonate. După aceea, este posibilă intentarea unei acțiuni în justiție și solicită Tribunalului să oblige autoritatea administrativă să emită o hotărâre pe fond a problemei. Cu toate acestea, nu este probabil ca organul administrativ care se află în întârziere vor fi sancționați în niciun fel. În cazul în care

prejudiciul este cauzat verificabile părții la procedura în urma inacțiunea nelegală a autorității administrative, este posibil să se ceară despăgubirea în instanțe. Cu toate acestea, chiar și în cazul în care li se atribuie persoanei vătămate, în majoritatea cazurilor nu există cale de reparare este cerută de la persoanele responsabile.

Părțile la procedura administrativă trebuie să conteste decizia în fața instanțelor în termen de 2 luni de la data la care acestea au fost livrate decizia administrativă definitivă (care este organ superior Decizia privind recursul împotriva deciziei "first-instance"). În cazurile referitoare la unele proiecte mari de infrastructură, termenul este de 1 luni. „Procesul intentat împotriva măsurilor cu caracter general”, precum și planurile de utilizare a terenurilor trebuie să fie introduse în termen de 3 ani din momentul în care acestea au intrat în vigoare. Procesul în cazurile în care inacțiunea nelegală de organele administrative trebuie să fie depuse în termen de 1 an. În materie civilă pentru mediul înconjurător (cum ar fi cazul unei cereri de zgomot, prevenirea contestației etc.), în general, nu există termene prevăzute cu excepția despăgubire care trebuie să fie introduse în termen de 3 ani din momentul în care prejudiciul a fost cauzat și, în același timp, 2 ani de la data la care reclamantul a aflat despre prejudiciu și persoanei responsabile.

În general, nu există termene pentru ca instanțele să pronunțe hotărâri judecătorești. În procedurile civile și administrative judiciare (în cadrul unui singur nivel) pot dura de la câteva luni la câțiva ani. În multe cazuri, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat deja în Republica Cehă are obligația de a plăti participanților despăgubiri pentru încălcarea dreptului lor la un proces echitabil ca urmare a duratei procedurilor judiciare. În combinație cu dificultate, sau, în multe cazuri, imposibilitatea de obținere a unor acțiuni în încetare sau efectul suspensiv al unei acțiuni în justiție, acest fapt duce la concluzia că protecția nu pot fi considerate „în timp util” și „eficient”. Termen specific să transmită hotărârea judecătorească finală este prevăzută numai în cazuri de așa-numite „măsuri cu caracter general”, precum și planurile de utilizare a terenurilor sau acte speciale cu privire la anumite aspecte de dezvoltare a infrastructurii rutiere proiecte în care Codul judiciar administrativ prevede un termen limită de 90 de zile. Același termen se aplică pentru luarea deciziilor privind procesele administrative privind anumite proiecte de infrastructură de mare amploare. Deciziile intermediare cu privire la un efect suspensiv sau acțiuni în încetare din instanță trebuie livrate în termen de 30 de zile în cauzele administrative și de 7 de zile în cauzele civile (totuși, acest termen este adesea over-stepped). Nu există sancțiuni prevăzute pentru instanțe care întârzie pronunțarea unei decizii. Este posibilă trimiterea unei plângeri privind întârzierea la președintele instanței în cauză, sau să depună o cerere la Curtea Superioară (sau alte Senatului Curții Supreme) să stabilească un termen în care ar trebui luate unele măsuri, de către judecătorul responsabil. Chiar și în cazul în care nu sunt, în general, termenele prevăzute în legislație, este de datoria Curții să pronunțe hotărârea într-un termen adecvat. În cazul în care nu a fost emis, acesta este cazul așa-numitelor „procedură oficială necorespunzătoare”. În astfel de cazuri, este posibil să se ceară despăgubirea sau financiare nemotivat de satisfacție în ceea ce privește întârzierea cauzată de instanțe.

XIV. Alte aspecte

Cea tipică pentru toate tipurile de proiecte cu impact asupra mediului, este că investitorii trebuie să primească o serie de autorizații separate înainte de a începe operațiunile. Permisele de utilizare a terenului și a autorizațiilor de construcție pot fi considerate „decizii principale” pentru cea mai mare parte a investițiilor, care sunt, de obicei, contestate de către public. Cu toate acestea, alte decizii administrative, precum decizii IPPC sau derogările de la protecția naturii și a peisajului este, de asemenea, pusă sub semnul întrebării în practică. În principiu, este necesar ca publicul interesat să participe în cadrul procedurii administrative în cauză să aibă calitate procesuală în fața instanțelor; În general, doar deciziilor administrative definitive nu pot fi contestate. Informații privind accesul la justiție este asigurată în principal de organizații neguvernamentale care furnizează bunuri ecologice consilierea juridică publicului. Informații privind posibile căi de atac (cum ar fi dreptul la o cale de atac, dreptul de a depune o plângere, termene) trebuie să fie specificate în fiecare decizie administrativă și în orice hotărâre judecătorească. Legislația în vigoare este pus la dispoziția publicului și este, astfel, posibil ca publicul să aibă acces la legislația și reglementările relevante.

Nu există niciun sistem de soluționare alternativă a litigiilor disponibil pentru utilizare în probleme de mediu. Singura alternativă la procedurile judiciare este arbitrajul, care, cu toate acestea, este admisibilă numai în litigii legate de dreptul de proprietate imobiliară. Mediarea este practic niciodată utilizate în probleme de mediu.

XV. În cazul străinilor

Se prevede în dreptul procedural ca toate părțile la procedurile judiciare trebuie să aibă drepturi egale și să fie tratați în mod egal și instanțele sunt obligate să garanteze că. Principii similare se aplică în procedurile administrative în cazul în care autoritățile administrative au obligația de a acționa imparțial și să trateze părțile în mod egal. Aceste clauze se referă de asemenea la limba și țara de origine și pot fi considerate clauze generale de combatere a discriminării. În procedurile judiciare, toate părțile au dreptul de a acționa în limba lor maternă. Orice persoană care nu vorbește limba cehă poate solicita interpretul (traducător); Acest drept este garantat direct de Carta drepturilor și a libertăților fundamentale. Statul este cel care suportă costurile traducerii în procedurile judiciare, spre deosebire de procedurile administrative în cazul în care partea care nu vorbește limba trebuie să suporte costurile de traducere în sine.

XVI. Cazuri transfrontaliere

În cazul în care există un proiect cu un eventual impact asupra mediului fiind evaluată în țări învecinate, este posibil ca cetățenii cehi și ONG-urilor să participe la procedura de evaluare a impactului asupra mediului. Ministerul mediului trebuie să publice toate informațiile furnizate de țara de evaluare și oricine are dreptul de a prezenta observații. Aceste observații vor fi trimise către țările de evaluare împreună cu avizul Ministerului și autoritățile administrative competente. Participarea la alte tipuri de proceduri în țările vecine nu este reglementat de legislația cehă și care trebuie să se bazeze pe legislația țării în cauză. Nu există nicio dispoziție specială în ceea ce privește posibilitatea publicului sau a ONG-urilor din țara afectată de a participa la procedurile administrative cehi. Numai aceste persoane, inclusiv cetățeni străini, care dovedesc că îndeplinesc una din condițiile prevăzute prin lege pot deveni părți la procedurile administrative în cauză. Prin urmare, particularii trebuie să dovedească faptul că drepturile lor pot fi încălcate prin decizie. ONG-urile străine ar trebui să aibă posibilitatea de participa la procedurile administrative ulterioare pe motivul participării lor la procedura de evaluare a impactului asupra mediului. Nu există nicio clauză specială privind participarea ONG-urilor străine, cu toate acestea, în conformitate cu „” euroconform interpretarea legislației EIM, aceștia ar trebui să aibă aceleași drepturi ca și ONG-urile cehi. Nicio procedură de asistență precum asistența judiciară, cererea de măsuri provizorii, măsuri provizorii, și consiliere juridică pro bono este disponibil, în general, în astfel de cazuri. Pe de altă parte, dispoziții speciale sunt incluse în legislația cehă în ceea ce privește statele afectate. Orice lege acordă EIM „stat afectat” care este statul a cărui „teritoriu poate fi afectată de impacturile semnificative ale unui proiect asupra mediului”, inițierea unei proceduri de evaluare transfrontalieră. În mod similar, este obligatorie pentru autoritățile administrative să informeze statele afectate cu privire la procedurile IPPC relevante și de a le permite să își prezinte declarațiile și să discute această chestiune cu acestea atunci când este necesar acest lucru. Teoretic, ar trebui să fie, de asemenea, posibil ca statele afectate să participe la proceduri administrative, cum ar fi procedura ulterioară în autorizație de utilizare a terenului și autorizații de construire, pe motive de regula generală menționată mai sus afirmând că orice persoană ale cărei drepturi sau obligații ar fi direct afectate de rezultatul unei proceduri administrative în curs are dreptul să participe. Cu toate acestea, un astfel de caz nu a apărut și este discutabil dacă autoritățile cehi ar confirma participarea statului afectat sau nu. În cazul în care decizia administrativă este contestată de autoritățile cehi, aceasta este întotdeauna necesară intentarea unei acțiuni în justiție la instanțele cehi. În materie civilă, cum ar fi cerere de despăgubiri, cu toate acestea, este posibil ca pârâtul are domiciliul în străinătate. În astfel de cazuri, Regulamentul (CE) nr. 44 /2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (Bruxelles I) este aplicabil. În conformitate cu dispozițiile regulamentului, de exemplu, este posibil să se aleagă dacă să dea în judecată o persoană în statul de domiciliu (articolul 2) sau în statul în care s-a produs fapta prejudiciabilă (articolul 5 alineatul (3)).

Linkuri utile

- <http://www.cizp.cz/Departments-of-CEI>
- <http://www.nssoud.cz/Uvod/art/1>
- http://vyhledavac.cak.cz/Units/_Search/search.aspx
- <http://www.probonoaliance.cz/en/access-to-legal-help/pro-bono>

Această pagină este o versiune realizată cu ajutorul instrumentului de traducere automată. Proprietarul acestei pagini nu își asumă nicio răspundere cu privire la calitatea traducerii.

Ultima actualizare: 14/09/2016